

indført for at understrege indfødsrettens værdi og vigtighed og i forlængelse heraf for at sikre, at indfødsret skal gennemses og kontrolleres af Folketinget, det højeste organ i dansk folkestyre. Således var det f.eks., da det første indfødsretsudvalg i folkestyrets historie i marts 1850 med formanden N.F.S. Grundtvigs ord omhyggeligt gennemgik ansøgerne og sluttede med at give 10 personer dansk indfødsret.

Siden blev omhuen mindre, og i nyere tid har den været ganske forsvundet, idet man altså med et pennestrøg har meddelt dansk indfødsret til titusinder, som var blevet placeret på loven, uden at Folketingets Indfødsretsudvalg havde haft ringeste mulighed for at gennemgå og kontrollere deres adkomst til at blive danske statsborgere.

Dette er vi nogle stykker, der har påtalt gennem mange år. Forleden skrev jeg en kronik i Berlingske Tidende, hvor jeg kaldte dansk indfødsret for en grim farce, og jeg opfordrede til at ændre den, så den atter kom i overensstemmelse med grundlovens ord og ånd.

Dette har kaldet fru Elisabeth Arnold og fru Elsebeth Gerner Nielsen til i går at stille et forslag i Berlingske Tidende, hvor de, som de skriver, vil tage mig på ordet, idet de fremsætter forslag om, at der simpelt hen skal indføres en lov vedrørende dansk indfødsret, så der er ganske faste regler for tildeling af indfødsret, og at loven så skal igennem de vanlige tre behandlinger her i Folketinget.

Men dette er jo ikke uden videre i overensstemmelse med grundloven. § 44 siger, at indfødsret meddeles ved lov. Det vil sige, at loven skal vedtages i Folketinget, men det siger ikke, at vi skal have en indfødsretslov. Det havde man ikke i 1850. Derimod havde man et udvalg, som ville og kunne gennemgå alle ansøgerne omhyggeligt. Det krævede for det første et begrænset og overskueligt antal ansøgere, og det krævede for det andet udvalgets vilje til at se nøje på ansøgernes baggrund og forudsætninger.

Med mange, mange tusinde ansøgere om året er dette jo ikke muligt. Derfor vil vi i Dansk Folkeparti have antallet af indfødsretsansøgere begrænset til et antal, som udvalget har mulighed for at gennemgå, og vi vil for det andet have understreget Indfødsretsudvalgets pligt til at gennemgå ansøgerne nøje.

Det er ikke nogen indfødsretslov, nej, men det er ensbetydende med at tage grundlovens ord alvorligt, og samtidig er det et udtryk for viljen til at tage ansvaret for Danmark alvorligt, det,

der jo oprindeligt lå i den første indfødsretslovs ord om, at landets børn skal nyde landets brød.

Dette er, hvad vi ønsker. Derfor må jeg sige nej tak til Det Radikale Venstres generøse tilbud om et samarbejde, og derfor, fordi de nuværende forhold under det nuværende kontorcirkulære er aldeles unacceptable, stemmer vi nej til L 203, der er udarbejdet på grundlag af dette kontorcirkulære.

(Kort bemærkning).

**Lars Kramer Mikkelsen (S):**

Det, der bringer mig på talerstolen, er ordene: en sjusket fremgangsmåde. Jeg vil godt sige, at dermed karakteriserer jo hr. Søren Krarup først og fremmest sit eget arbejde i udvalget, når man bruger udtrykket: en sjusket fremgangsmåde.

I Socialdemokratiet er vi ikke enige i, at sagerne behandles ved en sjusket fremgangsmåde. Tværtimod kan vi konstatere, at der er et flertal i udvalget, som laver nogle retningslinjer sammen med den til enhver tid siddende minister. De retningslinjer lægges til grund for den behandling, som embedsmænd arbejder med sagerne på, og de sager, som man kan sige falder uden for det mønster, som er aftalt af et flertal i udvalget, bliver behandlet i Indfødsretsudvalget.

Derfor er der ingen tvivl om, at ordet sjusket er et led i den sædvanlige skræmmekampagne, som Dansk Folkeparti bruger om behandlingen af disse sager. Jeg synes, det er vigtigt at få pointeret fra Folketingets talerstol, at Dansk Folkeparti er det eneste parti, der mener, at sagerne bliver behandlet på den facon.

Kl. 11.05

**Anden næstformand (Poul Nødgaard):**

Fru Elsebeth Gerner Nielsen for er kort bemærkning og derefter hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

**Elsebeth Gerner Nielsen (RV):**

I Det Radikale Venstre tager vi også sagen Danmark alvorligt. Vi synes, det er meget vigtigt, at vi har en reel proces, når det drejer sig om at meddele dansk indfødsret.

Der er faktisk ikke noget, en stat kan beskæftige sig med, der er vigtigere end netop f.eks. at finde ud af: Hvem er det, der skal være borger i det her land; hvem er det, der skal være valgbar; hvem er det, der skal have valget; hvem er det, der skal kunne påtage sig forskellige offentlige job?